

PRÍHOVOR HLAVNÉHO PREDSTAVENÉHO

dona Fabia Attarda

Do Jeruzalema cez Emauzy

Stratená nádej, viera znovu nájdená prostredníctvom dobročinnnej lásky

Príbeh dvoch učeníkov možno opísať ako skúsenosť premeny, ktorá vedie od duchovnej slepoty k rozpoznaní Zmŕtvychvstalého. Vysvetlím tri pohyby, ktoré nám určitým spôsobom majú čo povedať aj dnes.

1. Čisto ľudské chápanie nás necháva v šachu

Učeníci na ceste do Emauz predstavujú obmedzenosť čisto ľudskej interpretácie. Poznali *udalosti* – ukrižovanie, reči o prázdnom hrobe –, ale iba ako informácie, ako fakty, ktoré predstavovali len „hrob“, „krach“, „slepú uličku“. „My sme dúfali, že on vykúpi Izrael“ (Lk 24, 21). Všetko sa zredukovalo na veci, ktoré patria do minulosti. Nádej už bola mŕtva.

Tento pocit silno hovorí o našej situácii. Žijeme obklopení informáciami, no často sme uviaznutí v nezmyselnosti. Ak sa správy, traumy, rozpory našej doby čítajú iba očami ľudskej analýzy, vedú k zúfalstvu. Rozhovor učeníkov odráža naše rozhovory: bezvýznamné fakty sa stávajú skôr bremenom ako svetlom. To, čo si mysleli, bolo uzamknuté v škatuli čisto ľudských kategórií a tie samy osebe nedokážu obsiahnuť hranice vzkriesenia.

Koľkokrát sa aj my snažíme „riešiť“ vieru len rozumom, sociálnou analýzou, riešením inštitucionálnych problémov? Je to úsilie, ktorému chýba vánok božského, úsilie, ktoré stráca duchovný kyslík.

2. Ježiš ako spoločník: rozšírené chápanie prorokov

Pozoruhodné je, že keď sa k nim na ceste pridá Ježiš, nezjaví sa im hneď. Namiesto toho *najskôr počúva* („Prečo hovoríte o tomto všetkom?“) a až potom učí. Nepodceňuje ich bolesť, ale pristupuje k nej s trpezlivou pedagogikou: „Počnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo“ (Lk 24, 27).

Ježiš nevnučuje toto chápanie, hoci potrebujú práve to. Ježiš *ich pozýva, aby si rozšírili svoje chápanie*. Láskaovo ich vyzýva vyjsť zo svojho labyrintu. Uvažovanie učeníkov, Mesiáš, ktorého si predstavovali – to všetko sa rozširuje a prehĺbuje prostredníctvom Písma. Posolstvo prorokov je živý, nie mŕtvy text.

Najkrajším detailom je to, že hoci pozorne počúvali, nespoznali ho *počas toho, ako učil*. Spoznanie prichádza až neskôr. S ešte stále váhajúcou nádejou ponúkajú milému spoločníkovi svoju pohostinnosť (lámanie chleba).

V tom máme pre nás dnes krásne ponaučenie. Nejde len o odovzdávanie náuky, nech je akákoľvek vznešená a naliehavá. Je potrebné ľuďom pokojne a trpezlivo pomáhať, aby videli svoj vlastný život, svoje otázky, svoje nádeje *v rámci* širšieho chápania Ježišovho posolstva. Toto počúvanie si vyžaduje spoločenstvo, ktoré ho živí. Je to krok k skutočnému porozumeniu, čiže keď sa otvoria „oči srdca“.

3. Stretli ho pri lámaní chleba: mali oči otvorené, ale nevideli ho

Je to znamenitý paradox: „Otvorili sa im oči a spoznali ho. Ale on im zmizol“ (Lk 24, 31). Stretávajú sa s ním *nie* vtedy, keď ho vidia, ale vtedy, keď ho spoznajú *v úkone* pohostinnosti a spoločenstva.

Toto je ten najhlbší bod. Eucharistia nie je len rituálnou spomienkou, ale pokračujúcou realitou Kristovej prítomnosti skrze dar a odovzdávanie seba samého. Dvaja učeníci „teraz“ nepotrebujú neustály viditeľný dôkaz. Zažili niečo hlbšie: účasť na jeho sebadarovaní.

V troch malých krokoch by som sa s vami rád podelil o niekoľko svetlých bodov pre našu cestu.

a. Opustiť vieru, ktorá je otrokom bezprostrednosti a vonkajškivosti.

Aj nám dnes hrozí nebezpečenstvo, že svoju vieru v Ježiša budeme prežívať s tou istou prevládajúcou mentalitou kalkulovania: chcel by som vidieť, byť si istý. Veď hej, prijímam, ale s niekoľkými podmienkami.

Ale Ježiš, spoločník z Emauz, nás pozýva na inú cestu, ktorá sa začína blízkosťou, je obohatená počúvaním a privádza k spoločenstvu. Táto cesta je poznačená trpezlivosťou a dobročinnou láskou. Ježiš nás postupne žiada, aby sme zbúrali tie štruktúry strachu a sebaobrany, ktoré nás držia ako väzňov seba samých. Ježiš, ktorého objavujeme prostredníctvom učenia, nás pozýva ísť ďalej: *vstúpiť do jeho modelu sebadarovania a prijať ho za svoj*. Žiada nás, aby sme sa zriekli falošných predstáv, aby sme unikli pasciam závislosti každého druhu. On sám nám ponúkol príklad: obetoval seba samého až po kríž. Keď budeme mať oči upreté na neho, mŕtveho a zmŕtvychvstalého, bez strachu spoznáme svoje „väzenia“ a s odvahou ich prekonáme.

b. Autentické prežívanie viery vidno v pohostinnosti.

Tí dvaja učeníci mohli Ježišovým slovám odolať. Ale neurobili to. Prijali jeho výzvu. Nezabúdajme, že predtým stratili všetku nádej, možno aj vieru. Nestratili však schopnosť prijať druhého a byť pohostinní: ešte stále boli učeníkmi schopnými prežívať dobročinnú lásku!

Tu, v tomto bode a až v tejto chvíli, prichádza zlomový bod: spoznali ho *tým, že mu ponúkli pohostinnosť*. Vo chvíli, keď Ježišovi poskytli pohostinnosť, Ježiš im dal všetko, celého seba. Prosili ho, aby zostal s *nimi*. Namiesto toho sa im Ježiš odplatil tým, že zostal *v nich!*

c. Eucharistia ako vyvrcholenie a začiatok.

Lámanie chleba nie je koncom tohto príbehu, naopak, je začiatkom ich skutočného príbehu. Napriek tomu, že sa zvečerilo, tí dvaja učeníci sa okamžite vracajú do Jeruzalema, do spoločenstva, aby podali svedectvo. Tma vonku už nemá moc nad svetlom, ktoré naplňuje srdce veriaceho. Skutočná sila Eucharistie je tá, ktorá nás ženie von, k druhým, k výšinám.

Toto je krása viery v Krista, ktorá je podopieraná nádejou a prežívaná s dobročinnou láskou!

(Podľa *Il Bollettino Salesiano*, apríl 2026)